

เทศบัญญัติเทศบาลตำบลบ้านยาง
เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ.๒๕๕๘

โดยที่เป็นการสมควรออกเทศบัญญัติตำบล ว่าด้วย การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์
อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๐ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ.๒๔๙๖ แก้ไขเพิ่มเติม
ถึง (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ.๒๕๕๒ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ และ
พระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ.๒๕๓๕ เทศบาลตำบลบ้านยาง โดยได้รับความเห็นชอบของสภาเทศบาล
ตำบลบ้านยาง และนายอำเภออำเภอละม้ายให้ออกเทศบัญญัติเทศบาลตำบลบ้านยาง ไว้ดังนี้

ข้อ ๑ เทศบัญญัตินี้เรียกว่า “เทศบัญญัติเทศบาลตำบลบ้านยาง เรื่อง การควบคุมการเลี้ยง
หรือปล่อยสัตว์ พ.ศ.๒๕๕๘”

ข้อ ๒ เทศบัญญัติเทศบาลตำบลนี้ ให้ใช้บังคับในเขตพื้นที่รับผิดชอบของเทศบาลตำบลบ้าน
ยาง นับตั้งแต่วันที่ถัดจากวันที่ได้ประกาศไว้โดยเปิดเผย ณ สำนักงานเทศบาลแล้วสิบห้าวัน

ข้อ ๓ บรรดาข้อบังคับ ระเบียบ และคำสั่งอื่นใดในส่วนที่ได้ตราไว้แล้วในเทศบัญญัตินี้หรือซึ่ง
ขัดแย้งกับเทศบัญญัติอื่นๆ ให้ใช้เทศบัญญัตินี้แทน

ข้อ ๔ ในเทศบัญญัตินี้

“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า เทศบาลตำบลบ้านยาง

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกเทศมนตรีตำบลบ้านยาง

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับการแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตาม
พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้ปฏิบัติ
หน้าที่ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕

“สัตว์แพทย์” หมายความว่า สัตว์แพทย์ผู้ซึ่งปฏิบัติราชการของรัฐ ในอำเภอ หรือในองค์กร
ปกครองส่วนท้องถิ่น

“การเลี้ยงสัตว์” หมายความว่า การมีสัตว์ไว้ในครอบครอง และดูแลเอาใจใส่ บำรุงรักษา
ตลอดจนให้อาหารเป็นอาจฉิน

“การปล่อยสัตว์” หมายความว่า การสละการครอบครองสัตว์ หรือปล่อยให้สัตว์อยู่นอก
สถานที่เลี้ยงโดยปราศจากการควบคุม

“สัตว์ควบคุม” หมายความว่า สุนัขหรือสัตว์อื่นที่กำหนดในกฎกระทรวง

“เจ้าของสัตว์” หมายความว่า ผู้ควบคุมสัตว์

“เครื่องหมายประจำสัตว์” หมายความว่า เครื่องหมายประจำตัวสัตว์ควบคุม

“สถานที่เลี้ยงสัตว์” หมายความว่า สถานที่หรือทางซึ่งมีเจ้าของเอกชน และประชาชนสามารถ
ใช้ประโยชน์หรือสัญจรได้

“ที่หรือทางสาธารณะ” หมายความว่า สถานที่หรือทางซึ่งไม่ใช่ของเอกชน และประชาชน
สามารถใช้ประโยชน์หรือสัญจรได้

ข้อ ๕ ให้พื้นที่ในเขตรับผิดชอบของเทศบาลตำบลบ้านยาง เป็นเขตควบคุมการเลี้ยงสัตว์
ดังต่อไปนี้

(๑) สุนัข

(๒) แมว

(๓) สุนัข วัช ควาย

(๔) จระเข้

(๕) สัตว์ที่มีพิษและสัตว์ที่ดุร้ายต่างๆ

ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจกำหนดประเภทและชนิดสัตว์ที่ต้องการควบคุมการเลี้ยงเพิ่มเติม ทั้งนี้โดยอาจควบคุมการเลี้ยงเฉพาะในเขตท้องที่ใดท้องที่หนึ่ง หรือเต็มพื้นที่เทศบาลตำบลบ้านยาง

ข้อ ๖ นอกจากการเลี้ยงสัตว์ตามปกติวิสัยแล้ว เจ้าของสัตว์จะต้องปฏิบัติดังต่อไปนี้

(๑) จัดให้มีสถานที่เลี้ยงสัตว์ที่มีความมั่นคงแข็งแรงตามความเหมาะสมแก่ประเภทและชนิดของสัตว์ และขนาดเพียงพอแก่การดำรงชีวิตของสัตว์ มีแสงสว่างและการระบายอากาศที่เพียงพอ มีระบบระบายน้ำที่ถูกต้องลักษณะ และมีระบบบำบัดน้ำเสียที่เกิดขึ้นอย่างถูกต้องลักษณะ

(๒) รักษาสถานที่เลี้ยงสัตว์ให้สะอาดอยู่เสมอ

(๓) กำจัดซากสัตว์และมูลสัตว์ให้ถูกต้องลักษณะ

(๔) จัดให้มีการเสริมสร้างภูมิคุ้มกันโรคในสัตว์เพื่อป้องกันโรคติดต่อจากสัตว์มาสู่คน

(๕) ให้เลี้ยงสัตว์ภายในสถานที่ของตน

(๖) ไม่เลี้ยงสัตว์ในสถานที่ที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนด

ข้อ ๗ ในกรณีเหตุควรสงสัยที่สัตว์เลี้ยงนั้นเป็นโรคอันอาจเกิดอันตรายแก่สุขภาพของบุคคลทั่วไป ให้เจ้าของสัตว์แยกจับสัตว์ไว้ต่างหากและแจ้งให้เทศบาลตำบลบ้านยางทราบ และต้องปฏิบัติตามคำแนะนำของสัตวแพทย์

ข้อ ๘ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจกำหนดการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์หรือสั่งห้ามเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์เฉพาะเขตควบคุมการปล่อยสัตว์เฉพาะท้องที่ใดท้องที่หนึ่ง หรือเต็มพื้นที่เทศบาลตำบล

ข้อ ๙ เจ้าของสัตว์จะต้องควบคุมดูแลสัตว์เลี้ยงของตนมิให้ก่ออันตรายหรือก่อเหตุรำคาญแก่ผู้อื่น

ข้อ ๑๐ ห้ามมิให้ผู้ใดปล่อยสัตว์ตามข้อ ๕ ในที่สาธารณะ ซึ่งอยู่ภายในเขตเทศบาลตำบล

ข้อ ๑๑ เจ้าของสัตว์ควบคุมต้องจัดการให้สัตว์ควบคุมทุกตัว ได้รับการฉีดวัคซีนจากปศุสัตว์หรืออาสาสมัครปศุสัตว์ที่ได้รับมอบหมายตามกำหนดเวลา ในกรณีของสุนัขให้เจ้าของจัดการให้สุนัขได้รับการฉีดวัคซีนครั้งแรกเมื่อสุนัขอายุตั้งแต่สองเดือนขึ้นไปแต่ไม่เกินสี่เดือน และได้รับการฉีดวัคซีนครั้งต่อไปตามกำหนดระยะเวลา

ข้อ ๑๒ เมื่อสัตว์ควบคุมได้รับการฉีดวัคซีนแล้ว ปศุสัตว์หรือผู้ประกอบการบำบัดโรคสัตว์ซึ่งเป็นผู้ต้องมอบเครื่องหมายประจำตัวสัตว์ ซึ่งแสดงว่าสัตว์ควบคุมนั้นได้รับการฉีดวัคซีนแล้ว

ข้อ ๑๓ ในกรณีที่พบสัตว์ควบคุมโดยยังมิได้รับการฉีดวัคซีน ให้ฉีดวัคซีนแก่สัตว์ควบคุมนั้น ในกรณีนี้เจ้าของสัตว์นั้นต้องเสียค่าธรรมเนียมเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่า

ข้อ ๑๔ เมื่อปรากฏว่าสัตว์ควบคุมใดมีอาการของโรคพิษสุนัขบ้า ให้เจ้าของสัตว์ควบคุมนั้นแจ้งต่อเทศบาลตำบล ภายใน ๒๔ ชั่วโมง นับแต่เวลาที่พบสัตว์ควบคุมนั้นมีอาการของโรคพิษสุนัขบ้า

ข้อ ๑๕ ในที่สาธารณะถ้าปรากฏว่า สัตว์ควบคุมมีอาการของโรคพิษสุนัขบ้า เทศบาลตำบลมีอำนาจทำลายสัตว์ควบคุมนั้นได้

ข้อ ๑๖ เจ้าของสัตว์ควบคุมผู้ใดไม่อนุญาตให้สัตว์ควบคุมได้รับการฉีดวัคซีนหรือไม่ปฏิบัติตามข้อ ๑๑ เทศบาลตำบล มีอำนาจปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท

ข้อ ๑๗ หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ ต้องปฏิบัติตามมาตรฐานทางวิชาการประกอบท้ายเทศบัญญัติเทศบาลตำบลนี้

ข้อ ๑๘ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตาม หรือฝ่าฝืนเทศบัญญัติตำบลนี้ ต้องระวางโทษตามบทกำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕

ข้อ ๑๙ ให้นายกเทศมนตรีตำบล เป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้ และมีอำนาจออกระเบียบ ประกาศ คำสั่ง หรือหลักเกณฑ์อื่นใด เพื่อปฏิบัติให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้

ประกาศ ณ วันที่ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๕๘

(นายรณเสฎฐ์ วงศ์เกียรติขจร)
นายกเทศมนตรีตำบลบ้านยาง

เห็นชอบ

(นายไพรัตน์ วิทยาอนุมาส)
นายอำเภอลำทะเมนชัย ปฏิบัติราชการแทน
ผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมา

หมายเหตุ: เหตุผลที่ได้ออกเทศบัญญัติตำบลฉบับนี้ เนื่องจากปัจจุบันนี้ มีผู้ประกอบการเลี้ยงสัตว์เป็นธุรกิจ เลี้ยงไว้เป็นอาหาร เลี้ยงไว้ดูเล่น หรือเลี้ยงเป็นงานอดิเรก แต่ผู้เป็นเจ้าของ ผู้เลี้ยงหรือดูแลสัตว์เหล่านั้น ละเลยต่อการเลี้ยงดู ปล่อยให้สัตว์ออกมาเล่นพละ่านหาคินเอง หรือเลี้ยงในที่ชุมชน ก่อให้เกิดเหตุรำคาญต่อการสัญจร และความเป็นอยู่ของประชาชน อาจมีโรคติดต่อที่มีสัตว์เป็นต้นเหตุ เช่น โรคพิษสุนัขบ้า แอนแทรกซ์ ตลอดจนมลภาวะต่อสิ่งแวดล้อม ดังนั้นเพื่อเป็นการป้องกันปัญหาดังกล่าว เทศบาลตำบลบ้านยาง จึงมีความจำเป็นที่จะต้องตราข้อกำหนดท้องถิ่นขึ้นมาบังคับใช้

หลักเกณฑ์การควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ ประเภท "การเลี้ยงสุกร"
ท้าย เทศบัญญัติเทศบาลตำบล เรื่อง การควบคุมการเลี้ยง หรือปล่อยสัตว์ พ.ศ.๒๕๕๘

หลักเกณฑ์	รายละเอียด
๑. สถานที่ตั้ง/สุขลักษณะ	๑. ต้องไม่อยู่ในเขตห้ามเลี้ยงสัตว์ ตามส่วนราชการส่วนท้องถิ่นกำหนด เป็นเขตห้ามเลี้ยงสัตว์ ๒. ไม่ตั้งอยู่ย่านพักอาศัย การพาณิชย์ สถานที่ราชการ สถานศึกษา ศาสนสถาน สาธารณสถาน และโบราณสถาน ๓. ต้องตั้งห่างจากชุมชนไม่น้อยกว่า ๑.๖ กิโลเมตร

หลักเกณฑ์	รายละเอียด
๒. ขนาดพื้นที่ประกอบกิจการ	- ต้องมีขนาดที่สามารถรองรับ สัตว์ส่วนโรงเรือนต่อพื้นที่ว่างเป็น ๑/๑๐

หลักเกณฑ์	รายละเอียด
๓. โครงสร้างและขนาดโรงเรือน	๑. อาคารโรงเรือนเป็นเอกเทศ ไม่มีการพักอาศัย ๒. พื้นคอกเป็นคอนกรีต มีความลาดเอียงพอที่น้ำจะไม่ขัง โดยลาดเอียง ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๔ ๓. หลังคาโรงเรือนต้องสูงจากพื้นไม่ต่ำกว่า ๓.๕ เมตร ๔. ขนาดพื้นที่คอก ไม่ต่ำกว่ามาตรฐาน ดังนี้ - คอกพ่อ ๗ - ๘ ตารางเมตร/ตัว - คอกแม่สาว ๑.๕ - ๒ ตารางเมตร/ตัว - คอกแม่ท้อง ๑ ตารางเมตร/ตัว - คอกสุกรเล็ก ๐.๖ - ๑ ตารางเมตร/ตัว - คอกสุกรขุน ๑.๒ - ๑.๕ ตารางเมตร/ตัว ๕. ต้องมีรางรับน้ำ และระบายน้ำฝนรอบอาคาร และรวบรวมบำบัด แยกน้ำเสีย ๖. กรณีมีโรงเรือนมากกว่า ๑ โรง ต้องมีระยะห่างระหว่างโรงเรือน ไม่น้อยกว่าความกว้างของโรงเรือน ๑ โรง

หลักเกณฑ์	รายละเอียด
๔. ระบบบำบัดน้ำเสีย	๑. ต้องมีรางเพื่อรวบรวมและระบายน้ำเสีย โดยจัดให้มีทุกจุดที่มีน้ำเสีย ๒. รางทำด้วยวัสดุถาวร มีความลาดเอียงเพียงพอที่จะให้น้ำไหลได้ สะดวก ไม่มีน้ำขัง ๓. ระบบต้องสามารถบำบัดน้ำทิ้งออกสู่อ่างน้ำสาธารณะ หรือแหล่งน้ำ ให้มีค่า BOD ไม่น้อยกว่า ๖๐ มิลลิกรัม/ลิตร

เงื่อนไข	รายละเอียด
สุขลักษณะการเลี้ยงสุกรในโรงเรือน	๑. ต้องไม่จัดให้มีลูกสุกรอยู่ในพื้นที่มากเกินไป๒. ต้องไม่จัดให้มีโรงเรือน และคอกมากเกินไป๓. ต้องมีการใช้ระบบบำบัดน้ำเสียตลอดเวลา๔. ต้องควบคุมดูแลสถานประกอบการให้อยู่ในสภาพที่ไม่ก่อให้เกิดปัญหาและเหตุรำคาญใดๆ๕. ต้องจัดหาอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลที่เหมาะสม และเพียงพอแก่ผู้ปฏิบัติงาน๖. ก่อนการเพิ่ม หรือลดจำนวนโรงเรือนต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น๗. ไม่ใช่ฮอร์โมน สารเคมีใดๆ ที่ห้ามใช้ในการเลี้ยงสุกร๘. ในกรณีที่ใช้ฮอร์โมน สารเคมีใดๆ ควรใช้ตามขนาดปริมาณและวิธีที่ถูกต้อง

หลักเกณฑ์ที่ต้องปฏิบัติ	รายละเอียด
สุขลักษณะการเลี้ยงสุกรในฟาร์ม	๑. ต้องไม่จัดให้มีลูกสุกรอยู่ในพื้นที่มากเกินไป๒. ต้องไม่จัดให้มีโรงเรือน และคอกมากเกินไป๓. ต้องมีการใช้ระบบบำบัดน้ำเสียตลอดเวลา๔. ต้องแสดงผลการวิเคราะห์คุณภาพน้ำทิ้งที่มีค่า BOD ไม่เกิน ๖๐ มิลลิกรัม/ลิตร และเก็บรักษาผลการตรวจวิเคราะห์ไว้ให้เจ้าหน้าที่ตรวจสอบ โดยความถี่ในการแสดงผลวิเคราะห์คุณภาพน้ำทิ้ง เป็นดังนี้ ๔.๑ สำหรับผู้ประกอบการเลี้ยงสุกร ต่ำกว่า ๑๐๐ ตัว ต้องแสดงผลการวิเคราะห์น้ำทิ้ง ทุก ๑๒ เดือน๔.๒ สำหรับผู้ประกอบการเลี้ยงสุกร ๑๐๐ - ๑,๐๐๐ ตัว ต้องแสดงผลการวิเคราะห์น้ำทิ้ง ทุก ๖ เดือน๔.๓ สำหรับผู้ประกอบการเลี้ยงสุกร ๑,๐๐๐ - ๑๐,๐๐๐ ตัว ต้องแสดงผลการวิเคราะห์น้ำทิ้ง ทุก ๓ เดือน๔.๔ สำหรับผู้ประกอบการเลี้ยงสุกรมากกว่า ๑๐,๐๐๐ ตัว ต้องแสดงผลการวิเคราะห์น้ำทิ้ง ทุก ๒ เดือน๕. ต้องควบคุมดูแลสถานประกอบการ ดังต่อไปนี้ ๕.๑ พื้นคอกต้องมีสภาพที่ไม่ก่อให้เกิดการหมักหมมของเสียจนเกิดกลิ่นเหม็น๕.๒ ต้องไม่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงวัน แมลงอื่นๆ และสัตว์นำโรค๕.๓ ต้องรักษาความสะอาดอย่างสม่ำเสมอ๕.๔ ต้องไม่ก่อให้เกิดเหตุรำคาญ๕.๕ ต้องจัดหาอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลที่เหมาะสมและเพียงพอ